

[Gustav Pedersen.]

er Adgangen til at faa Kortene udvidet, idet Indtægtsgrænsen forsvinder. Der er ingen Tvivl om, at det Beløb, der hermed stilles til Raadighed for dem, der har Børn, i hvert Fald for den største Gruppes Vedkommende, overstiger den Skat, der afkræves af det Køb af Manufakturvarer, der kan finde Sted til Børnene. For at tage et Eksempel: for en Arbejderfamilie med 4 Børn vil de 100 Kr., der gives i Kort, svare til Skatten af et Køb paa 1000 Kr. og altsaa ligge betydeligt over, hvad Familien kommer til at yde i Skat paa dette Omraade; en Arbejderfamilie med 4 Børn har ikke Raad til at købe for 1000 Kr. Tøj til Børnene. Der ligger altsaa i Virkeligheden i dette Beløb en Hjælp over for de Vanskeligheder, som Familier med Børn paa Grund af Prisstigningen har ved at skaffe det fornødne til Børnene. Jeg vil ikke paastaa, at den Form, som denne Uddeling har faaet, er fuldt retfærdig. Saa snart det drejer sig om en saa summarisk Uddeling af Rabatkort, som der er Tale om her, maa der selvfølgelig forekomme Tilfælde, der ikke har noget med Retfærdighed at gøre. Til Gengæld er der ingen Tvivl om, at hvis der skulde foretages en Uddeling, hvor man var nogenlunde sikker paa, at der blev taget Hensyn til alle Forhold: Børneantallet og Indtægterne i de forskellige Gradueringer, vilde det medføre en Administration, der blev saa dyr, at den opslugte det, der muligvis kunde spares ved at faa et mindre Antal af Børnene unddraget det Købekort, der er Tale om her.

Jeg vil i alle Tilfælde tro, at den Cadeau, der heri ligger til Familier med Børn, betyder en ikke uvæsentlig Fordel sammenlignet med den gamle Lov, da Manufaktur-skatten ikke er blevet forhøjet, og at den vil blive modtaget med Tilfredshed af Skatteyderne og Forbrugerne.

Jeg er ikke saa optimistisk at tro, at det er ensbetydende med, at man saa ligesom vil finde, det er en god Lov, der er Tale om her. Jeg er fuldt ud klar over, og det er Ministeren selvfølgelig ogsaa, at der vil være megen Utilfredshed, men jeg gentager, at det afgørende, uanset hvordan man vender og drejer det, er, at Situationen, som vi er i, kræver en økonomisk Anspændelse af Befolkningen og maa stille Krav, der ikke kan blive populære, ligegyldigt om de bliver stillet gennem den ene eller den anden Lov.

Idet jeg hermed anbefaler Lovforslaget til hurtig Fremme her i Tinget, gør jeg det under den udtrykkelige Forudsætning, at

det er Nøden, der gør Lovforslagets Fremme nødvendig, det er de økonomiske Vanskeligheder, der presser os til at føre disse Byrder paa Befolkningen igennem, og derfor maa vi tage dem som et Udtryk for Viljen til at søge at komme igennem denne Tid paa ordentlig Maade. Vi maa bære de Byrder, som vi nu engang ikke kan komme uden om.

Himmelstrup: Det er tredje Gang, det høje Folketing beskæftiger sig med Spørgsmaalet om midlertidige Forbrugsafgifter. Vi fik dem første Gang i Marts Maaned 1940, kun gældende for en 7 Maaneder, indtil November Maaned 1940. Anden Gang, vi havde dette Spørgsmaal til Behandling, var altsaa i Oktober Maaned i Fjor, hvor Lovene blev forlænget for et helt Aar.

Ved den Behandling, som fandt Sted i Fjor i Oktober Maaned, blev der gennemført ret betydelige Ændringer, man kan ogsaa sige ret betydelige Forbedringer af det oprindelige Lovforslag, navnlig i lovtæknisk Henseende. Det kan vel ikke nægtes, at den Gennemførelse, som fandt Sted af disse Lovforslag, af hele dette Lovkompleks, i Marts Maaned 1940 i høj Grad havde Hastighedens Karakter og led af ganske overordentlig store Mangler, som Rigsdagen slet ikke havde Tid til at faa rettet. Det var netop dem, som den højtærede Finansminister i meget væsentlig Grad rettede, da Lovforslaget et halvt Aar senere kom til Behandling.

Nu har vi altsaa disse midlertidige Forbrugsafgifter til Behandling igen, og det har ogsaa betydet Ændringer, efter min Mening ogsaa meget betydelige Forbedringer i Sammenligning med den Lov, vi har levet under det sidste Aar.

De tre Lovforslag, der har været til Behandling, baade det oprindelige og det ændrede i Fjor for et Aar siden og det, der er Tale om nu, ligner hinanden deri, at den finansielle Vejledning, som den højtærede Finansminister ved Lovforslag af denne Karakter, i hvert Tilfælde efter min Opfattelse, skylder Rigsdagen, kun gives i ganske overordentlig fattig Form. Der findes jo næsten ingen Vejledning. Det gjorde der ikke i det oprindelige Lovforslag; det gjorde der heller ikke i det, vi behandlede for et Aar siden, men denne Gang synes jeg, det er værre end tidligere med Hensyn til Oplysninger om de finansielle Virkninger af Lovforslaget, og jeg maa tilstaa, at jeg synes, det er en meget stor Mangel. Det er dog af Hensyn til Resultatet, af Hensyn til de Skattebeløb, der skulde komme ind, at